

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobců a) J. W., b) JUDr. M. W., PhD., proti žalovanému Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, se sídlem Štěpánská 28, 111 21 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 13. 8. 2008, č. j. 11684/08-1100-106157 a 11683/08-1100-106157,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci, kteří jsou manželé, podali dne 10. 3. 2008 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob u Finančního úřadu pro Prahu 6; využili přitom institutu společného základu daně manželů podle § 13a zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Správce daně vydal dne 14. 4. 2008 platební výměry, proti nimž podali oba žalobci odvolání [správce daně přitom částečně vyhověl odvolání žalobce a) rozhodnutím ze dne 26. 5. 2008, ovšem nikoli v otázce společného zdanění manželů, a i proti novému rozhodnutí správce daně se tak žalobce a) odvolal].

Žalovaný zamítl odvolání žalobců dvěma rozhodnutími ze dne 13. 8. 2008. V odůvodnění uvedl, že žalobce a) byl ve smyslu § 13a odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů povinen uplatnit minimální základ daně podle § 7c zákona o daních z příjmů, což je překážkou pro uplatnění společného zdanění manželů. Oba žalobci namítali ve svých odvoláních, že se cítí být nepřímou diskriminováni, neboť žalobce a) z důvodu péče o děti nedosahuje vyšších příjmů z podnikání, a je nucen tak uplatnit minimální základ daně (tj. nemůže využít institutu společného zdanění manželů); s tím však žalovaný nesouhlasil. Odkázal na řadu směrnic

Evropského společenství, které se zabývají mj. rovností v zaměstnání a zavedením zásady rovného zacházení pro muže a ženy a které byly implementovány zejména do zákoníku práce a zákona o zaměstnanosti. Zásadou rovného zacházení se podle směrnice Rady 86/613/EHS (dále jen „směrnice 86/613/EHS“) rozumí vyloučení jakékoli diskriminace na základě pohlaví, buď přímo, nebo nepřímo, zejména s ohledem na manželský nebo rodinný stav; k takové diskriminaci však v tomto případě nedošlo. Zákon o daních z příjmů definuje poplatníka jako fyzickou osobu, přičemž není rozhodující věk, pohlaví, národnost, státní příslušnost... Stejná situace jako u žalobce a) by nastala i u poplatníka např. opačného pohlaví nebo jiné národnosti. Zákon sice stanoví určité výhody pro poplatníky, kteří jsou tak či onak znevýhodněni (např. poplatník pečující celodenně o nezletilé dítě či o osobu blízkou není povinen stanovit minimální základ daně; manželé pečující alespoň o jedno dítě žijící s nimi v domácnosti mohou využít společného zdanění manželů), na druhé straně ale obsahuje i omezení, a to se projevuje právě v případě žalobců (společného zdanění manželů nelze využít, nastane-li i jen jediná z podmínek uvedených v § 13a odst. 4 zákona o daních z příjmů). Žalovanému přitom nepřísluší hodnotit zájmy státu, tj. zda je pro stát prioritní daňové zvýhodnění rodin s dětmi, nebo efektivní výběr daní.

V žalobě proti rozhodnutím žalovaného žalobci namítli, že rozhodnutí jsou v rozporu se směrnicí 86/613/EHS, a se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/73/ES, kterou se mění směrnice Rady 76/207/EHS o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy, pokud jde o přístup k zaměstnání, odbornému vzdělávání a postupu v zaměstnání a o pracovní podmínky (dále jen „směrnice 2002/73/ES“); k tomu odkázali na obsah svých odvolání. Zdůraznili, že úprava pozitivního práva v podstatě znevýhodňuje osoby, které při péči o dítě vykonávají alespoň částečně výdělečnou činnost, a to jak oproti osobám, které mohou vykonávat výdělečnou činnost v plném rozsahu, tak oproti osobám, které z důvodu péče o dítě nepracují vůbec (v tomto druhém případě bez ohledu na to, zda taková osoba pobírá rodičovský příspěvek, či nikoli). Citované směrnice garantují rovné postavení mužů a žen při výkonu samostatné výdělečné činnosti a v přístupu k zaměstnání; směrnice 2002/73/ES pak výslovně zakazuje i nepřímou diskriminaci. Jelikož drtivou většinu osob pečujících o děti tvoří v případě českých manželských párů ženy, mají žalobci za to, že současná úprava nepřímo diskriminuje právě ženy. Za nepřímou diskriminaci se považuje mj. situace, kdy jsou v důsledku zdánlivě neutrálního postavení znevýhodněny osoby jednoho pohlaví oproti osobám druhého pohlaví, přičemž takové ustanovení nelze objektivně ospravedlnit legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení nejsou nezbytné a přiměřené.

Konkrétně shledal Evropský soudní dvůr (ESD) takovou diskriminaci v případech, kdy posuzovaná pravidla znevýhodňovala osoby pracující na tzv. částečný pracovní úvazek, který obvykle využívají ženy, a to z důvodu péče o děti či seniory (rozsudky *Bilka – Kaufhaus GmbH v. Karin Weber von Hartz*, C-170/84, a *Edeltraud Elsner-Lakenberg and LandNordrhein-Westfalen*, C-285/02). Takový je i případ žalobce a): jelikož nemůže využít výhod vyplývajících ze společného zdanění manželů, musí zvažovat, nakolik se mu vyplatí vykonávat samostatnou výdělečnou činnost. Je tak znevýhodněn v přístupu k samostatné výdělečné činnosti, a vzniká tu i překážka v právu usazování, které je zaručeno článkem 43 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství. (Pro věc není podstatné, že v daném případě je znevýhodněnou osobou muž: předpis, který nepřímo diskriminuje osoby výdělečně činné v rozsahu odpovídajícím částečnému úvazku, se nemá v právním řádu členské země EU vůbec nacházet, případně nemá být aplikován.) Toto znevýhodnění přitom nelze objektivně ospravedlnit legitimním cílem: podle ESD nemohou rozpočtové faktory samy o sobě ospravedlnit diskriminaci na základě pohlaví (*Birgitte Jørgensen*, C-226/98). Výše uvedené směrnice mají v míře, v jaké se dotýkají případu žalobců, přímý účinek (k tomu srov. *M. Helen Marshall v. Southampton and South-West Hampshire Area Health Authority*, C-152/84);

žalovaný by proto neměl aplikovat takové vnitrostátní ustanovení, které je v rozporu s přímo účinným ustanovením směrnice. I když ustanovení směrnic nemají přímý účinek, jsou orgány státu povinny vykládat národní právo ve světle příslušných ustanovení směrnic (*Sabine von Colson and Elizabeth Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen*, C-14/83, a *ITC Innovative Technology Center GmbH v Bundesagentur für Arbeit*, C-208/05).

Žalobci dodali, že vazba § 7c odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů na pobírání rodičovského příspěvku sama o sobě neodráží potřebu péče o nezletilé děti, a nemůže tedy ospravedlnit důsledky nepřímé diskriminace. I v rodinách, ve kterých dítě navštěvuje mateřskou školku v rozsahu překračujícím rozsah rozhodující pro přiznání rodičovského příspěvku, případně překročilo věkovou hranici čtyř let, což je případ žalobců, a ve kterých tak rodiče nemají nárok na přiznání rodičovského příspěvku, je stále aktuální potřeba ve zvýšené míře se dětem věnovat a pečovat o ně. Proto samotný fakt, že rodičovský příspěvek nebyl pobírán nebo na něj již ze zákona nevzniká nárok, neznamená, že poplatník mohl v plné míře vykonávat svou samostatnou výdělečnou činnost a že již nemusel o děti ve zvýšené míře pečovat. Žalobci proto navrhli, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom, co uvedl v napadených rozhodnutích, a navrhl zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 13a odst. 1 zákona o daních z příjmů, ve znění k 31. 12. 2007, mohou manželé, kteří jsou poplatníky podle § 2 a vyživují alespoň jedno dítě žijící s nimi v domácnosti, uplatnit výpočet daně ze společného základu daně (dále jen „společné zdanění“), jestliže tyto podmínky splní nejpozději poslední den zdaňovacího období, za které uplatňují společné zdanění. Společné zdanění mohou manželé uplatnit i v případě, že jeden z nich neměl příjmy, které jsou předmětem daně podle tohoto zákona.

Zákon o daních z příjmů předpokládá určitou minimální výši příjmů, kterých by zpravidla měl dosahovat poplatník s příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o daních z příjmů; pokud poplatník této výše nedosahuje, stanoví se mu daň z minimálního základu daně podle § 7c odst. 1 zákona o daních z příjmů. Způsob výpočtu této veličiny je popsán v zákoně a není pro projednávanou věc podstatný: žalobci i žalovaný se shodují v tom, že žalobce a) dosahoval nižších příjmů, a dopadala na něj proto povinnost vypočíst daň ze zákonem stanoveného minimálního základu daně.

Podle § 13a odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů nelze za zdaňovací období uplatnit společné zdanění, jestliže alespoň jeden z manželů má povinnost za toto zdaňovací období stanovit minimální základ daně podle § 7c.

Žalobci jsou si vědomi této úpravy a jednoznačného znění zákonných pravidel; tvrdí však, že ustanovení § 13a odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů je v rozporu se směrnicemi ES upravujícími rovné zacházení s muži a ženami; jelikož rozhodná ustanovení těchto směrnic mají přímý účinek, nemělo by být aplikováno s nimi rozporné ustanovení § 13a odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů.

Úvodem soud podotýká, že je věcí žalobce formulovat žalobní body přímo v žalobě; neobstojí tak zcela obecný odkaz na „odvolání“ jako celek – už jen proto, že odvolání podané ve správním (zde daňovém) řízení reaguje na rozhodnutí vydané v I. stupni, zatímco žaloba

míří proti rozhodnutí vydanému v odvolacím řízení, v němž již žalovaný tak či onak reagoval na odvolací námitky. V této věci ale není žalobcům jejich postup nijak na újmu, protože odvolání i žaloba se nesou v podobném duchu, obsah odvolání je v žalobě shrnut, a obě podání se tak liší zejména ve výběru judikátů ESD.

Žalobci v žalobě upozornili na to, že jejich věc už byla předmětem řízení před zdejším soudem i před Nejvyšším správním soudem. V řízení ve věci sp. zn. 11 Ca 161/2007 (viz rozsudek ze dne 24. 7. 2008) městský soud řešil otázku, zda žalobci a), který v rozhodné době osobně a celodenně pečoval o dítě do čtyř let věku, náležel rodičovský příspěvek, a zda tedy byl vyňat z povinnosti stanovit minimální základ daně [§ 7c odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů]. Žalobci zde argumentovali podobně jako v nyní projednávané věci [tedy poukazem na to, že žalobce a) je nepřímo diskriminován], soud však jejich argumentům nepřisvědčil a žalobu zamítl s tím, že žalobci a) nenáležel rodičovský příspěvek. Nejvyšší správní soud tento rozsudek městského soudu zrušil svým rozsudkem ze dne 21. 5. 2009, č. j. 7 Afs 103/2008-71, s tím, že žalobci a) rodičovský příspěvek náležel (neboť osobně a celodenně pečoval o dítě) a není přitom podstatné, že mu nebyl přímo vyplácen [neboť byl vyplácen žalobkyni b)]. Spor mezi stranami spočíval podle NSS v nesprávném výkladu § 7c odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů ze strany správce daně – nikoli v tom, že by se správce daně dopustil vůči žalobci a) nepřímé diskriminace, a tedy postupu rozporného se směrnicemi ES.

V nyní projednávané věci má soud odpovědět na otázku poněkud odlišnou. Ve zdaňovacím období roku 2007 žalobce a) již osobně a celodenně nepečoval o dítě mladší čtyř let [nevztahovalo se tak na něj ustanovení § 7c odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů, které právě takto pečující rodiče vyjímalo z povinnosti stanovit minimální základ daně], nýbrž se již věnoval samostatné výdělečné činnosti – ovšem jen v té míře, v jaké mu to umožňovala potřeba vyzvedávat děti (ve věku pěti a sedmi let) ze školky a ze školy a ve zvýšené míře o ně pečovat. Jeho výdělky tak byly nižší, než zákon předpokládá u osob samostatně výdělečně činných, a proto mu vznikla povinnost stanovit minimální základ daně ve smyslu § 7c odst. 1 zákona o daních z příjmů.

I přes odlišnost řešené otázky má soud za to, že ani v této věci nemůže být řeč o nepřímé diskriminaci, jak ji vymezují směrnice ES. Směrnice 86/613/EHS, na niž žalobci odkazují, ukládá členským státům, aby, pokud jde o samostatně výdělečně činné osoby, zajistily zrušení všech ustanovení odporujících zásadě rovného zacházení vymezené ve směrnici 76/207/EHS, zejména pokud jde o založení, vybavení nebo rozšíření podniku nebo zahájení nebo rozšíření jakékoli jiné formy samostatné výdělečné činnosti, včetně finančních podmínek.

Směrnice 76/207/EHS ve svém článku 2 odst. 1 (v původním znění, tj. do 5. 10. 2002) vymezila zásadu rovného zacházení tak, že se jí rozumí vyloučení jakékoli diskriminace na základě pohlaví buď přímo, nebo nepřímo s ohledem zejména na manželský nebo rodinný stav. Podle článku 5 odst. 1 směrnice 76/207/EHS (v původním znění, tj. do 5. 10. 2002) znamená uplatňování zásady rovného zacházení, pokud jde o pracovní podmínky, včetně podmínek upravujících propouštění, že mužům i ženám jsou zaručeny stejné podmínky bez diskriminace na základě pohlaví.

Směrnice 2002/73/ES, již byla novelizována právě zmíněná směrnice 76/207/EHS, tyto zásady dále přejímá a rozvíjí; podle jejího článku 2 odst. 2 se „přímou diskriminací“ rozumí, pokud se s jednou osobou zachází méně příznivě z důvodu jejího pohlaví, než se zachází nebo zacházelo nebo by se zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci; „nepřímou diskriminací“ se rozumí, pokud by v důsledku zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo zvyklosti byly znevýhodněny osoby jednoho pohlaví v porovnání s osobami druhého pohlaví,

leďaže takové ustanovení, kritérium nebo praxe jsou objektivně odůvodněny legitimním cílem a prostředky k dosažení uvedeného cíle jsou přiměřené a nezbytné.

Soud na rozdíl od žalobců nespátřuje v ustanovení § 7c zákona o daních z příjmů projev diskriminace, a to ani diskriminace nepřímé ve smyslu shora uvedeném. Citované směrnice – ať už se týkají osob zaměstnaných, nebo osob samostatně výdělečně činných – zřetelně míří k rovnému zacházení s muži a ženami při vstupu do zaměstnání, resp. při zahájení samostatné výdělečné činnosti, a k uplatňování stejných pracovních podmínek, resp. stejných finančních podmínek samostatné výdělečné činnosti; naopak z nich nelze dovozovat požadavek na jakousi „absolutní daňovou rovnost“ všech poplatníků, kteří se nacházejí v podobné rodinné situaci.

Podle důvodové zprávy k zákonu č. 609/2004 Sb., jímž byl do zákona o daních z příjmů vnesen institut společného zdanění manželů, byla úprava přijata s cílem zmírnit negativní dopad progresivní daňové sazby v případech, kdy jeden z manželů nemá zdanitelné příjmy (např. právě proto, že pečuje o domácnost s dětmi) nebo má příjmy výrazně nižší, tedy nezatížené vyššími sazbami daně; dále by tato úprava měla pomoci nízkopříjmovým rodinám s dětmi. Současně s umožněním společného zdanění manželů zákon v § 13a odst. 4 stanovil, kdo této možnosti využít nemůže (nejde jen o případy, kdy je jeden z manželů povinen stanovit minimální základ daně, ale také např. o situace, v nichž byla jednomu z manželů stanovena daň paušální částkou nebo jeden z manželů uplatňuje slevu na dani, neboť mu byl poskytnut příslib investiční pobídky). Nelze tedy přijmout argument žalobců, podle něž jsou jako „rodina s dětmi“ cílovou skupinou, pro niž bylo společné zdanění manželů určeno. Zákon totiž stanoví přesné podmínky, které každá rodina s dětmi splnit nemusí, a v tomto samotném faktu nelze spatřovat diskriminaci.

Krom toho i z povinnosti stanovit minimální základ daně podle § 7c odst. 1 zákona o daních z příjmů (která žalobcům znemožnila uplatnit společné zdanění manželů) stanoví zákon výjimky v § 7c odst. 4 – zřejmě mj. právě s cílem přihlédnout k sociální, rodinné a ekonomické situaci určitých skupin poplatníků [tak povinnost stanovit minimální základ daně nemají např. poplatníci, kterým náležel rodičovský příspěvek (ostatně srov. výše citovaný rozsudek NSS 7 Afs 103/2008 vydaný ve věci žalobců), kterým náležel příspěvek při péči o blízkou osobu, kteří byli poživateli starobního nebo invalidního důchodu, kteří nemají ze samostatné výdělečné činnosti roční příjmy vyšší než 15 000 Kč].

Ani judikáty ESD, jichž se žalobci dovolávají, nejsou pro tuto věc použitelné.

Ve věci *M. Helen Marshall v. Southampton and South-West Hampshire Area Health Authority*, C-152/84, byla žalobkyně propuštěna ze zaměstnání ve věku 62 let, neboť podle zaměstnavatele již dosáhla „důchodového věku“ (tj. věku, ve kterém vzniká nárok na starobní důchod). Žalobkyně namítala diskriminaci na základě pohlaví spočívající v tom, že muž by z téhož důvodu mohl být propuštěn až v 65 letech. Soud dal žalobkyni za pravdu v tom, že byl porušen čl. 1 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 směrnice 76/207, neboť odlišný věkový limit pro muže a ženy spadá v tomto případě do rozsahu pojmu „pracovní podmínky“ (čl. 5 odst. 1 směrnice: „Uplatňování zásady rovného zacházení, pokud jde o pracovní podmínky, včetně podmínek upravujících propouštění, znamená, že mužům i ženám jsou zaručeny stejné podmínky bez diskriminace na základě pohlaví.“) Žalobkyně se podle soudu může dovolat tohoto ustanovení směrnice přímo u národních soudů, neboť je přímo účinné.

Ve věci *Bilka – Kaufhaus GmbH v. Karin Weber von Hartz*, C-170/84, soud řešil případ zaměstnavatele, který neumožňoval osobám pracujícím na částečný úvazek účastnit se

penzijního připojištění, ačkoli tuto možnost standardně nabízel osobám pracujícím na plný úvazek. Soud tu nevykládal výše zmíněné směrnice, ale čl. 119 Smlouvy o založení Evropského společenství, který požaduje rovnost odměňování mužů a žen bez diskriminace na základě pohlaví; shledal, že postup zaměstnavatele je s tímto článkem v rozporu, neboť na částečný úvazek pracují převážně ženy.

Stejně tak se výkladu někdejšího čl. 119 (nově čl. 141) Smlouvy o založení ES týkal rozsudek ve věci *Edeltraud Elsner-Lakenberg and Land Nordrhein-Westfalen*, C-285/02. Podle něj není přípustné, aby vnitrostátní zákonodárství neumožňovalo proplácet učitelům přesčasové hodiny, je-li jich méně než tři za měsíc, pokud toto opatření zasahuje podstatně více ženy než muže.

Ve věci *Birgitte Jørgensen*, C-226/98, soud neshledal diskriminaci. Konkrétně zde šlo o otázku ceny za přenechání soukromé lékařské praxe, která se odvíjela od dosaženého ročního obrátu soukromého lékaře (žalobkyně zde namítala, že by bývala dosáhla vyššího ročního obrátu, kdyby se nemusela při práci také starat o děti).

Rozsudky ve věcech *Sabine von Colson and Elizabeth Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen*, C-14/83, a *ITC Innovative Technology Center GmbH v Bundesagentur für Arbeit*, C-208/05, uvádějí žalobci jen pro osvětlení vztahu vnitrostátního práva a práva ES, v němž jsou vnitrostátní orgány povinny vykládat vnitrostátní právo tak, aby výklad nebyl rozporný s cíli práva ES; druhá z uvedených věcí se nijak netýká diskriminace na základě pohlaví, v první věci šlo o spor nápravného zařízení určeného pouze pro muže a uchazeček o práci, které zařízení odmítlo zaměstnat z důvodu jejich pohlaví.

Společného zdanění manželů se týkal rozsudek ve věci *Finanzamt Dinslaken v. Gerold Meindl*, C-329/05; zde však soud nevykládal žádnou z výše uvedených směrnic a nezabýval se diskriminací na základě pohlaví, nýbrž vyložil čl. 43 Smlouvy o založení ES, který zaručuje svobodu usazování (jednou z podmínek společného zdanění, kterou však pan Meindl a jeho manželka nesplňovali, bylo totiž to, že oba manželé plně podléhají dani, tedy mají trvalý pobyt nebo obvyklé bydliště v Německu).

Ani citované rozsudky ESD tedy nemohou žalobcům nijak prospět. V důsledku § 13a odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů není systémově znevýhodněna skupina žen oproti skupině mužů, jak tomu naopak bylo v některých shora popsáných případech. Je zřejmé, že zatímco stejný ženatý poplatník, který má nízký příjem ze samostatné výdělečné činnosti a který se osobně a celodenně stará o dítě mladší čtyř let, bude moci využít společného zdanění manželů, o rok později, když už dítě bude v péči předškolního zařízení, již tuto možnost při stejné nízkém výdělku mít nebude. Nejde zde však o diskriminaci na základě pohlaví. Jak ostatně zdůraznil i Evropský soudní dvůr ve věci *Birgitte Jørgensen*, C-226/98, o nepřímou diskriminaci může jít jen tehdy, jestliže se namítaný dopad sporné právní úpravy týká dostatečně velkého množství osob spadajících do stejné kategorie a nejde jen o nahodilý jev. Ani v tomto ohledu nemohou argumenty žalobců obstát. Je sice fakt, že i v případě starších než čtyřletých dětí zajišťují potřebu zvýšené péče o dítě v české společnosti především ženy, které z tohoto důvodu případně omezují i čas věnovaný práci, a dosahují tak nižších příjmů. To, že v této věci pečovatel o děti – tedy žalobce a) – dosahoval příjmů tak nízkých, že mu vznikla povinnost stanovit minimální základ daně, však není záležitost systémová, nýbrž nahodilá. Nepochybně i ti rodiče, kteří se zvýšenou měrou starají o starší než čtyřleté děti, mohou dosahovat příjmů vyšších, a vymknout se tak povinnosti stanovit minimální základ daně.

Není důvodné ani tvrzení žalobců, že ve výhodnější situaci se tak ocitají rodiny, v nichž pečovatel o děti nevykonává vůbec žádnou samostatnou výdělečnou činnost. To, že v takovém případě lze společného zdanění manželů využít, nepovažuje soud za paradox, ale za přirozený a rozumný právní důsledek. Společné zdanění manželů je výhodnou možností, jak platit nižší daň; pochopitelně je pak spíše na místě (z hlediska sociálně ekonomického) u rodin, které mají jen jednoho živitele, a u nichž lze tedy předpokládat celkový nižší příjem rodiny, než tam, kde do společného rozpočtu přispívají oba rodiče.

Jen na okraj soud dodává, že o nepřímou diskriminaci žen nemůže jít ani z toho důvodu, že žalobce a), který se cítí být diskriminován, je muž. Žalobci tvrdí, že tato okolnost není podstatná, protože ustanovení § 13a odst. 4 písm. b) zákona o daních z příjmů, které je podle nich rozporné se směrnicemi ES, by zkrátka nemělo být aplikováno nikdy; to však nelze přijmout. Bez ohledu na to, zda správní soud používá vnitrostátní právo, nebo právo ES, zůstává nezbytnou podmínkou, aby se žalobce domáhal svých vlastních práv, a aby tedy poukazoval na normy, jimiž byla porušena jeho vlastní práva. Citovaná ustanovení směrnic ES jsou neutrální, tj. chrání stejnou měrou ženy i muže; žalobci však staví svou žalobu na tom, že česká vnitrostátní úprava diskriminuje *ženy*. V tom je žaloba logicky rozporná; nelze přisvědčit žalobě v tom, že sporné ustanovení diskriminuje ženy, a proto je vyloučit z aplikace ve vztahu k mužům.

Žalobci se svými námitkami tedy neuspěli; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2012

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu